

[Jørgen Jensen]

skærmbret, for at skjule det reaktionære, man i virkeligheden gennemførte.

Vi ved, hvad firkløverpartierne vil. De vil lønstop. De vil indgrib i dyrtidsreguleringen. De vil indgrib i dagpengebetalingen ved ledighed og sygdom. De vil nedskæringer i de offentlige udgifter, og det betyder, at de normer og standarder, man har gennemført, på en lang række områder skal nedbrydes, skal gøres umulige at gennemføre. De vil begrænsninger i arbejderens retsstilling og rettigheder. Strejkeretten skal fjernes; jeg skal blot henvise til hr. Erhard Jakobsens udtalelser den anden dag om, at vi skal have et samfund, hvor der er tryghed mod strejker. Og man vil afvise enhver form for demokratisering af det økonomiske liv.

Det er det, som firkløverpartierne vil.

Der er absolut ingen mulighed for at gennemføre en sådan politik. Hvis socialdemokratiet siger nej til at gå med til en sådan politik, vil det ikke være muligt, som det har været under SV-regeringen, at passivisere ledelsen i dansk fagbevægelse og dermed svække arbejderklassen. Hvis det ikke sker, er det ikke muligt at gennemføre den reaktionære politik. Man kan ikke gennemføre en reaktionær, borgerlig politik imod en aktiv, bevidst arbejderklasse. Men hvis socialdemokratiet er med til at passivisere den, kan man få dele af den reaktionære politik igennem. Og derfor er det ikke rigtigt, at alt andet var værre.

Det er rigtigt, at ønskerne og kravene i den borgerlige front er værre end det, SV-regeringen gennemførte, men de vil aldrig kunne føre det ud i livet. Men de havde mulighed for under SV-regeringen at have det med, hver gang man skulle forhandle politiske løsninger, og de havde muligheder for at få det igennem, i det omfang man kunne overtale socialdemokratiet til at være med.

Den åbningstale, vi fik, viser også noget om, at man altså åbenbart ikke har lært nok af den udvikling, vi har været igennem, og at talen om ØD skal bruges mere til at acceptere indkomspolitiske overgreb gennemført af socialdemokratiet. Den stærke talen om ØD som betingelse for indkomspolitik har jo før, som jeg allerede har sagt, været indvarsling af overgreb mod lønarbejderne.

Men det er rigtigt, at storkapitalen, de økonomiske magthavere, opfører sig sådan, at alle burde kunne se, at det haster med en

demokratisering af det økonomiske liv, at det haster med at tage magten fra monopolerne.

Hr. Hjortnæs siger, at venstrefløjen kun har flokler, ikke har nogen løsninger, at der ikke er mulighed for et samarbejde med den. Jeg har også set i dag i Aktuel, at man har lavet en skøn tabel, som beviser, at venstrefløjen ikke vil stemme på en sådan måde, at den er troværdig. Må jeg tage tabellen først.

Vi er egentlig fortsat stolte af, at vi også tog det slid ude i arbejderklassen med at forklare, hvorfor der ikke kunne være tale om at dække af for den reaktionære politik, som SV-regeringen gennemførte. Vi er stolte af, at vi ikke ville gå med til – selv om vi vel egentlig var dem, der havde rejst det først på arbejdspladserne, at man måtte have en eller anden efterlønsordning – at tage den efterlønsordning, som var præget alene af dette at skulle skjule arbejdsløsheden og tvinge folk ud i passivitet.

Sådan kunne jeg tage det punkt for punkt, fordi det netop er beviset for, at kampen mod SV-regeringen var nødvendig for at afsløre den, for at gøre den umulig.

Så er der spørgsmålet om flokler. Ja, der er i arbejderklassen formuleret en lang række krav, som egentlig kunne være et stærkt og godt grundlag for en ny politik. Derfor er valgets hovedspørgsmål: vil socialdemokratiet gøre sig fri af den borgerlige indkomspolitik og samle arbejderklassen og dens demokratiske forbundsfæller om en anden politik? Der er et godt grundlag at bygge på; kommunisterne har samlet kravene i 7 hovedpunkter, altså ikke flokler.

Det siges stærkt, at det er stigningen i oliepriserne, der er skyld i vores betalingsbalancunderskud, men i øvrigt gør man ikke noget ved det. Vi har lige fået ny vismandsrapport. Den sagde noget om, at priserne på olie i Danmark fra 1978 til 1979 er steget med 45-50 pct., medens de i OECD-området er steget med 35 pct. Det siger noget om, at den danske regering intet har gjort, men har ladet spekulanterne gøre, lige hvad de ville. Det er også betegnende for udviklingen, at i Finland, hvor det er staten, der har hånd i hank med indkøb af olie, er priserne på fyringsolie fra 1973 steget med 35 pct., medens de i Danmark i samme periode er steget med 500 pct. Så kan man da godt sige til befolkningen: ja, vi får altså en ekstra byrde på 10-15 mia kr. i de kommende 5 år, hvis ikke man